

Hồi 58

Đại nhậm lâm thân

N ghe Lưu Dụ, Cao Ngạn và Lương Định Đô dọc đường nói chuyện huyền thuyên, tâm thần của Yến Phi lại chuyển đến vấn đề của bản thân, cái dẫn dắt ý nghĩ của chàng là bốn chữ đề tỉnh "nữ chuyển càn khôn" của Tạ Huyền.

Mình sở dĩ mò vào đường lối hành khí sai lầm, nguyên nhân có lẽ là mình bằng vào phương pháp hành khí của Hậu thiên Quái lý mà vận công, phép tu của tất cả những người tu Đạo sau "nữ chuyển càn khôn", lại không biết chân khí trong người chàng ngày nay là loại hoàn toàn bất đồng, tất cả các phép tu luyện Hậu thiên đều không dùng tới được.

Chứng cứ là mình tiến dương hỏa liền biến thành thoái âm phù, thoái âm phù vừa hay lại biến thành tiến dương hỏa, xảo hợp tương phản. Lấy đó mà suy luận, nếu đem công pháp trước đây mà điều chỉnh lại, mình sẽ có thể khống chế nắm bắt chân khí trong người, từ "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của "Hậu thiên" diễn tiến thành "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của "Tiên thiên".

Yến Phi mừng rỡ trong lòng, biết được bằng vào một câu chỉ điểm của Tạ Huyền đã thấp thoáng nắm được cửa ngõ mở bày Tiên thiên chính khí trong người.

Bất quá đây chỉ là một bắt đầu, con đường trước mắt vẫn bước bước gian nan, chàng hiện tại cao lắm là hiểu được Nê hoàn cung phản Càn làm Khôn, Đan điền huyệt phản Khôn làm Càn, cái chết nhất là chưa thể dò tìm từng phân từng tấc như là dò đá qua sông, bởi vì chàng không thể có bất kỳ ý niệm muốn làm gì, một ý không hay, kết cục tất không bị đốt chết thì cũng bị đông cứng chết.

Trong lòng lại láy động, nghĩ đi nghĩ lại về cuốn "Tham Đồng Khế" trong mình, nó có lẽ là nguồn gốc giải quyết tất cả khốn khó.

Tức cái là không thể lập tức lấy sách ra đọc cho thống khoái.

Thanh âm của Lương Định Đô vang vào tai chàng: "Đến rồi".

Bốn người quẹo ra khỏi đường rừng, Vong Quan Hiên sừng sững đứng trước.

Lưu Dụ lần đầu tiên vào đây, nhìn thấy liền đối nơi vào cửa, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác khó tả bằng lời. Không có Tạ An, không có Tạ Huyền, càng không có

trận chiến Phì Thủy, mà là vị trí giả được xưng tụng là Thiên hạ đệ nhất danh sĩ, ở trong hiên bày lập chiến lược kế sách, quyết thắng ngoài ngàn dặm, đánh một canh đẹp mắt nhất từ xưa đến nay.

Có Yến Phi bên cạnh, lòng gã có một thứ cảm giác thân thiết ấm áp nhẹ nhàng. Gã tuyệt đối tín nhiệm Yến Phi, Yến Phi không những đã từng cứu mạng gã, còn làm cho gã thành một nhân vật trọng yếu trong chiến thắng Phì Thủy, khiến cho gã thành người kế thừa của Tạ Huyền. Gã cũng thích Cao Ngạn, nhưng cái thích đó khác biệt, Cao Ngạn có thể là một người bạn vui chơi rất tốt, chỉ cần nghĩ tới tình huống Cao Ngạn gặp được Kỷ Thiên Thiên, cuộc sống chợt thú vị sáng ngời.

Tâm thần của Cao Ngạn ngoại trừ Kỷ Thiên Thiên ra, khó mà hình dung ra cái gì khác nữa. Cái sợ duy nhất của hắn là tính tình của Kỷ Thiên Thiên không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của hắn. Ví như nàng giống mấy kẻ khác ở Kiến Khang thành, căn bản không coi Hoang nhân ra gì, vậy cũng không đặc biệt gì. Nàng có thể cự tuyệt hắn, xem thường hắn, tất cả đều không hề gì, quan trọng nhất là nàng phải đẹp như trong lời đồn, làm cho người ta không có cách nào phê phán châm chĩa.

Ba người ai cũng nghĩ ngợi, càng lúc càng cảm nhận cảnh trí như thơ như họa của vườn nhà họ Tạ phẳng phất rời xa sự náo nhiệt phồn hoa của Kiến Khang thành.

Lưu Dụ cười nói: "Yến Phi, ta rất muốn hỏi người một vấn đề, hy vọng người thành thật trả lời".

Yến Phi cười khà khà: "Lẽ nào ta luôn luôn không thành thật? Bất quá ta quả thật không quen trả lời câu hỏi, đó không có chút quan hệ gì tới có nói thật hay không".

Lương Định Đô vui vẻ: "Các người ở đây nói chuyện vài câu đi, tôi đi thông truyền cho các người, xem xem có khách nhân đến đột ngột hay không. Từ khi tin tức đại thiếu gia trở về truyền ra, không ngừng có khách đến thăm".

Nói xong đi liền.

Yến Phi thâm nghĩ giấy bọc không được lửa, giới cao môn quyền quý ở Kiến Khang lôi kéo không ngừng đến thăm Tạ Huyền, không né hiềm nghi, không những biểu thị sự ủng hộ đối với Tạ gia, còn biểu thị sự bất mãn với Tư Mã Đạo Tử. Chỉ từ phương diện đó mà nhìn, hoàng triều họ Tư Mã đã lọt vào thế hạ phong, càng khiến cho huynh đệ Tư Mã Diệu không dám vọng động.

Cao Ngạn cười nói: "Lưu Dụ người cũng không phải là ngày đầu đi lại trên giang hồ, cũng đã từng lăn lộn ở Biên Hoang Tập, chắc biết đi kiếm Hoang nhân hỏi han này

nọ là một đại kỵ của Biên Hoang Tập, hướng hỏi đối tượng hỏi lại là Yến Phi một kẻ không thích đáp trả nhất. Người có phải nói đùa không ý vị không chứ?

Lưu Dụ mỉm cười: "Giao tình giữa ba người bọn ta đã sớm phá hết quy điều của Biên Hoang Tập, không chịu bất cứ hạn chế nào. Hướng hồ cái ta hỏi không phải là vấn đề to tát gì, chỉ là muốn hỏi Yến công tử của bọn ta: bằng vào nhân phẩm võ công của y, tại sao lại lọt vào Biên Hoang Tập làm bảo tiêu của Đệ Nhất Lâu mà thôi!".

Yến Phi bắt đầu phát hiện một ưu điểm nữa của Lưu Dụ, là xử sự đối đãi rất có phân có tấc. Biết rõ lời nói của Cao Ngạn ít nhiều mang chút tình cảm ghen tị về mối quan hệ giữa chàng và Lưu Dụ, câu nói của gã liền đem giao tình ba người buộc lại thành một mà nói, Cao Ngạn tự nhiên nghe vậy tất cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Chàng dõi nhìn Vong Quan Hiên, Lương Định Đô đang nói chuyện với cận vệ của Tạ Huyền trấn giữ cửa hiên, lòng nghĩ tới Tống Bi Phong thụ thương, Lương Định Đô lại biểu hiện xuất sắc trong trận tập kích ở quán nhỏ, địa vị trong Tạ gia đã được đề cao, đối với tiền đồ của gã rất bổ ích. Nếu rèn luyện thêm, cải biến những khuyết điểm trong tính cách, biết nhìn đời hơn, sẽ trở thành một hảo hán tử.

Mục quang quay về lại Lưu Dụ, mỉm cười thốt: "Vì ta thích giúp người bản tính thiện lương có thể sống an an lạc lạc trong hoàn cảnh ác liệt nhất, làm ăn kiếm tiền, ai ai cũng có thể an tâm vào Đệ Nhất Lâu hưởng thụ giây phút an ninh. Ai dám sinh sự ở Đệ Nhất Lâu, trước tiên phải hỏi qua kiếm của tiểu đệ, đối với ta mà nói, đó là thành tựu rất vĩ đại".

Lưu Dụ cười khổ: "Thì ra Yến huynh là người có lạc thú kỳ diệu như vậy, lời nói tiếp theo của ta không cần phải nói nữa".

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Người có đề nghị gì, chỉ cần có kiếm được tiền, mọi người có thể từ từ thương nghị".

Lưu Dụ nói: "Không có liên quan đến Biên Hoang Tập. Tiểu tử kia gọi bọn ta qua kìa. Lát nữa nói tiếp".

Lương Định Đô đang trên bậc cấp vẫy tay về phía ba người, kêu bọn họ vào hiên.

o0o

Không những Tạ Huyền đang có mặt, Tạ An cũng đã về đến, Tạ Thạch, Tạ Đạo Uẩn, Tạ Diễm đều đang ngồi, hiển nhiên đang thương lượng đại sự liên quan đến sự tồn vong của Tạ gia, Tạ An chắc có mang tin tức mới nhất về.

Tạ An mỉm cười: "Các vị cứ tùy tiện ngồi xuống, Định Đô cũng vào tham dự đi!".

Chỉ nghe câu nói cuối cùng đã làm người ta hiểu được Tạ gia chính vì biến hóa cấp bách mà có ứng biến đối với nguy cục trước mắt, vì mệnh vận của gia tộc mà gắng sức chiến đấu.

Thế tộc kiêu ngạo¹ có uy vọng nhất phương Nam, đối với sự ép bức xô đẩy của hoàng triều họ Tư Mã, đang phản kích.

Bọn Yến Phi ôm ấp cảm nghĩ lảng lạng tản ra vòng ngoài ngồi xuống. Lương Định Đô sợ sệt ngồi sau lưng Tạ Diễm. Đó là cái ghế của Tống Bì Phong ngồi trước đây. Một câu nói nhẹ nhàng của Tạ An đã đề thăng Lương Định Đô lên vị trí gia tướng đầu não.

Tạ Huyền trầm giọng: "Tư Mã Diệu đã công nhiên nhượng bộ, phê chuẩn chuyển ngày mai bọn ta ra đi, nhưng ai cũng biết ông vua đó không chịu kém thế đâu, cho nên bọn ta cần phải sắp xếp cho tương lai, nếu không cuối cùng khó tránh khỏi thảm cục tan nhà mất mạng".

Cao Ngạn thở phào một hơi, điều này biểu thị ít ra đến chính ngọ ngày mai, Kiến Khang chắc cũng không có đột biến gì, bọn họ có thể an nhiên đi gặp Kỷ Thiên Thiên.

Tiếp đó Tạ Huyền nhìn Lưu Dụ, hỏi: "Tiểu Dụ có ý kiến gì không?".

Yến Phi trong lòng láy động, hiểu rõ Tạ Huyền muốn Lưu Dụ ra mặt, làm cho bọn Tạ An biết Tạ Huyền y không chọn lầm người. Từ góc độ đó mà nhìn, hội nghị tựa như nói chuyện gia đình bình thường trước mắt thật ra là chuyện quan hệ trọng đại. Đã như vậy, tại sao có thể để cho mình và Cao Ngạn hai Hoang nhân người ngoài tham dự?

Mục quang của chàng lạc tới chỗ Tạ Đạo Uẩn, vị tài nữ nhà họ Tạ phong vận động lòng người đó luôn kích động cảm tình thân thiết đối với mẹ sâu kín trong lòng chàng, thật ra là vì thân tình giống mẹ chàng đến kỳ lạ của nàng ta, hay là vì nàng ta có dáng dấp của mẹ?

Lưu Dụ trước hết thỉnh an ba người Tạ An, Tạ Thạch và Tạ Diễm, sau đó phân tích: "Hiện tại toàn thành đều nằm dưới sự khống chế và giám sát nghiêm mật của bọn ta, bất cứ sự điều động quân sự nào cũng đều không qua mắt được bọn ta, cho nên sự ra đi của bọn ta căn bản không có bất kỳ một ai đến gần được, hoàng thượng chỉ vì cái thế đã

¹ Kiêu ngạo: từ xứ khác đến sống.

thành mà vô pháp khả thi. Dưới hình thế có lợi cho ta hiện thời, bọn ta nắm chắc rằng sáng mai trước khi xuất hành hoàn toàn khống chế Kiến Khang”.

Tạ An gật đầu: "Tiểu Dự không những gan dạ có kiến thức, còn có cái khó được nhất là khí độ vừa trầm ổn vừa thông dong, tự tin mà không khoa trương, là nhân vật có thể tạo ra nghiệp lớn, ta có lòng tin đối với người”.

Mọi người biết đó chỉ là khai mào, ông ta khẳng định sự tuyển chọn của Tạ Huyền, lời nói tiếp theo của Tạ An càng quan hệ trọng đại, trực tiếp quyết định Tạ gia có sẽ lật đổ hoàng triều dòng họ Tư Mã hay không.

Tạ An ngửa nhìn nóc nhà, dịu giọng: "Tình thế hiện tại giống như cái xà ngang kia, đoạn chính giữa là hoàng triều họ Tư Mã, hai đoạn hai bên là Kinh quân và Bắc Phủ binh, đoạn giữa gãy đổ, Nam Tấn lập tức chia năm xẻ bảy, chìm vào mệnh vận giống như phương Bắc, hai đoạn kia bất kỳ là đoạn nào gãy, gian phòng cũng có thể vì vậy mà sụp đổ. Cho nên Tạ An ta không muốn làm tội nhân mang đến nạn tai cho bá tánh”.

Tạ Huyền nói tiếp: "Nhưng cũng không phải biểu hiện bọn ta thúc thủ chờ bị xô, cho nên bọn ta phải quyết định mục tiêu cho tương lai, trước hết là an định phương Nam, sửa sang bên trong rồi mới ra ngoài, hoàn thành kỳ công hoành tráng thống nhất Nam Bắc chưa từng có”.

Lưu Dự gật đầu: "Tiểu Dự minh bạch”.

Tạ An nhìn Yến Phi cười: "Ta không có nhìn lầm! Cung hỉ tiểu Phi thần công khôi phục hết”.

Yến Phi thấy ấm áp trong lòng, nhẹ nhàng thốt: "Chỉ là có chút khởi sắc, sau này còn phải xem vận số của tôi”.

Tạ Đạo Uẩn dịu giọng: "Nói đến vận số, vận số tốt của công tử chính là đại biểu Tạ gia ta khí số vẫn chưa tuyệt, chính vì có công tử, không những cứu được Tống đại thúc về, khám phá gian mưu của địch nhân, nhị đệ lại vì vậy mà có cơ hội thích đáng để quay về, tựa như có quỷ thần xui khiến”.

Lưu Dự trong lòng khen phải, qua lời nói đó, vị tài nữ lan chất tuệ tâm của Tạ gia đã bằng vào vận số ý trời biểu thị một cách xảo diệu ông trời đứng về phía nhà nàng, cho nên không cần sợ.

Yến Phi run lên trong lòng, nhìn nàng, giống như mẫu thân đã sống lại trước mắt chàng, thần tình đối với sự sống bất lực bị bức bách phải chịu đựng đó lại trùng diễn như lịch sử.

Tạ Huyền chợt hiện ra biểu tình tiếc nuối, hướng về phía Yến Phi nói: "Ta muốn cầu Yến huynh đệ đi làm một chuyện người không nguyện ý".

Yến Phi ngạc nhiên: "Đã biết rõ là tôi không nguyện ý, chủ soái sao lại muốn bức tôi đi làm? Tôi là người lười lắm, sợ nhất là sứ mệnh hay nhiệm vụ".

Tạ Đạo Uẩn cười "khịt" một tiếng, tiếp đó lại nâng tay áo che miệng, biểu thị thất thái, làm loãng không khí nghiêm túc trong hiên.

Tạ Huyền cười khà khà: "Vì ta biết người cự tuyệt không được".

Cả Cao Ngạn nghe cũng phải bội phục trong lòng. Hắn không thích cao môn đại tộc, nhưng Tạ gia quả thật có một sức cảm nhiễm tinh thần kỳ lạ, phong thái của danh sĩ thế gia, phát huy đến tận cùng thấm thía qua ba thành viên Tạ An, Tạ Huyền và Tạ Đạo Uẩn.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy Yến Phi không thể tránh né trách nhiệm.

Yến Phi than: "Huyền soái chắc biết tôi vẫn chưa thích ứng động thủ với người ta?".

Tạ Huyền vui vẻ: "Chuyện ta cầu người đi làm chỉ là ta coi chừng của người mà kê thuốc, giúp cho người có thể nội trong thời gian ngắn khám phá ra sự vận chuyển của Tiên thiên dị khí trong mình".

Cao Ngạn nhin không được nhượng cổ: "Tôi cũng hiếu kỳ muốn chết, thật ra là chuyện gì mà kích thích vậy?".

Tạ Huyền mỉm cười: "Chuyện này nên do An công tặn miệng nói ra, Yến huynh đệ càng không cách nào cự tuyệt được".

Sức chú ý của mọi người chuyển hết qua Tạ An, ông thông dong nói: "Ta hy vọng Tiểu Phi từ ngôi vị bảo tiêu của Đệ Nhất Lôu nhảy lên một cấp làm bảo tiêu của Biên Hoang Tập, bất quá nếu người tuyển chọn không về Biên Hoang Tập, có thể coi như Tạ An chưa nói mấy câu trên".

Cao Ngạn, Lưu Dụ và Lương Định Đô đều cảm thấy ngạc nhiên, biết Yến Phi tuyệt không chịu nhận. Bởi vì Tạ An tuy nói nghe thú vị lắm, lại là muốn Yến Phi trở thành người có quyền thế đáng hãi nhất ở Biên Hoang Tập. Biên Hoang Tập là nơi quần hùng tranh bá, đó là chuyện bất kỳ thế lực nào cũng không ngăn chặn được, huống hồ Yến Phi chỉ là một mình trơ trọi.

Yến Phi than: "An công qua xem trọng tôi, chuyện đánh đấm chém giết với người ta không phải là sở nguyện của tôi, không phải là sở trường của tôi".

Tạ An bình tĩnh như thường: "Ta một nửa là đứng trên lập trường của Hoang nhân, vì dân mà thỉnh cầu, chỉ có một nửa là quan hệ đến thịnh suy của Nam Tấn. Hiện thời ai ai đều rõ ý nghĩa chiến lược của Biên Hoang Tập trong công cuộc thống nhất Nam Bắc, cho nên trở thành vùng đất các chính quyền Hồ sau khi phương Bắc phân chia tất sẽ tranh đoạt, cũng là đất phải tranh đoạt của các thế lực phương Nam, vì thái bình của Biên Hoang Tập, tất cần có một người chịu vì Hoang nhân mà đứng ra chủ sự, mà người bọn ta có thể nghĩ đến là tiểu Phi người. Không cần biết người dùng khả năng gì, ngàn vạn lần đừng để Biên Hoang Tập lọt vào sự khống chế của một phía, điều đó đại biểu cho sự cân bằng Nam Bắc bị đả phá, mà cái cần thiết nhất trước mắt bọn ta lại là hòa bình và ổn định".

Yến Phi trầm ngâm một hồi: "An công chắc biết dòng máu chảy trong người tôi có một nửa là người Hồ?".

Tạ Huyền tiếp lời: "Đó chính là một nguyên nhân chính khác phải chọn người, cho dù Biên Hoang Tập do người làm chúa tể, sự cân bằng Nam Bắc vẫn y nguyên không bị đả phá. Bọn ta không phải muốn người trở thành con cờ của bọn ta, mà là hy vọng người bảo vệ nét đặc sắc của Biên Hoang Tập nhất quán đến nay không chịu sự chi phối của bất kỳ một phía nào".

Tạ Đạo Uẩn nhẹ giọng: "Biên Hoang Tập là xứ sở kỳ dị mà nhị thức luôn ngưỡng mộ, chỉ là chưa từng nghĩ tới nó biến thành cố tác dụng then chốt như hiện tại".

Yến Phi chợt cảm thấy người trong Tạ phủ mà chàng khó cự tuyệt nhất không phải là Tạ An, cũng không phải là Tạ Huyền, mà là nữ tử khí chất thần thái đều giống hệt mẹ chàng này.

Lưu Dự nhíu mày: "Yến huynh về lại Biên Hoang Tập, là đạp chân vào hiểm cảnh, huynh đệ Mộ Dung có thù sâu tợ biển với Yến huynh, Yến huynh lại đã đôi co với Thái Ất giáo, Tiêu Dao giáo, Di Lặc giáo, huynh lại chỉ một mình một kiếm, giữ mạng đã không phải dễ, còn phải lo làm sao khống chế vùng đất dữ không có phép tắc không sợ bề trên, bọn ta cũng không có cách nào chi viện cho Yến huynh, có chuyện gì xảy ra, nước xa khó cứu lửa gần".

Ta Diễm hừ lạnh một tiếng, tựa như trách Lưu Dự không phân trên dưới, không ngờ dám xen miệng đứng về phía Yến Phi: "Chuyện này là lời của cha, còn phải xem Yến công tử có ý muốn trở về Biên Hoang Tập hay không, nếu Yến công tử căn bản không có ý về Biên Hoang Tập, đương nhiên không cần đề cập tới mọi chuyện. Nhưng nếu Yến công tử đi về Biên Hoang Tập, không cần biết là y tránh ngoài sáng mà ẩn

trong tối, hay là ngهنهن ngang một trận, tình huống cừu gia khắp nơi vẫn không cải biến chút nào”.

Cao Ngạn tâm tình mâu thuẫn, vừa muốn Yến Phi về lại Biên Hoang Tập, lại biết đó là chàng đưa mình vào hiểm cảnh mất mạng như chơi.

Ở Biên Hoang Tập, có rất nhiều chuyện không phải chỉ thuần bằng vào võ lực có thể giải quyết được. Yến Phi luôn luôn độc lai độc vãng, dưới thế địch đông ta một mình, cho dù Yến Phi có ba đầu sáu tay, muốn độc bá Biên Hoang Tập cứ như là loài thiêu thân gặp lửa, tự chui đầu vào diệt vong.

Bất quá nói đi nói lại, Biên Hoang Tập là một nơi không theo lẽ thường, là vì người có bản lãnh và có vận khí mà thiết lập.

Yến Phi lộ biểu tình chua chát, mục quang dõi ra cây cối trong vườn ngoài cửa sổ, trầm giọng: "An công nhìn rất đúng, Biên Hoang Tập quả là xứ sở kỳ dị, lại là căn nhà duy nhất mà tôi có thể dung thân hiện tại, nếu không tôi biến thành người không có nhà để về. Ưu điểm duy nhất của Yến Phi tôi là không sợ chết, càng không sợ tử vong tìm đến. Nếu quả bảo trì thế lực cân bằng của Biên Hoang Tập thật sự có thể mang đến sự yên ổn tạm thời của phương Nam, tôi sẽ tận lực mà thử, tuy hiện tại tôi không có tới một chút xú nắm chắc”.

Tạ An vui mừng: "Có lời nói này của Tiểu Phi, hình thế khác biệt hẳn, tối nay Tiểu Phi và Cao công tử lập tức khởi trình, ngồi thuyền trở về Biên Hoang Tập”.

Cao Ngạn khẩn trương: "Còn yến tiệc mừng công tối nay?”.

Tạ Huyền cười khi: "Bọn ta đâu phải là người không thông tình ý. Đêm nay khi Cao huynh đệ ly khai Vũ Bình đài, một chiếc thuyền buồm sẽ cung hầu đại giá của Cao huynh đệ ở Tần Hoài Lâu, đưa người về nhà”.

Cao Ngạn thư thả tâm sự, lại không cảm thấy ngượng nghịu chút nào, thần tình khiến cho người ta muốn bật cười.

Lưu Dự không nói gì, cũng đâu đến lượt gã nói, bất quá thầm nghĩ con người như Tạ Huyền và Tạ An tuyệt không thể để Yến Phi đi tìm chết, hướng hồ Yến Phi đối với Biên Hoang Tập rõ như chỉ bàn tay, giả như chàng đột nhiên mãnh tiến trên hai phương diện nội công và kiếm thuật, bằng vào tài trí của chàng, nói không chừng có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Gã càng hiểu rõ hơn so với Yến Phi và Cao Ngạn, con cờ này của Tạ An và Tạ Huyền chủ yếu là chống đối Hoàn Huyền, vì Giang Hải Lưu của Đại Giang bang và Chúc lão đại của Hán bang ở Biên Hoang Tập có quan hệ mật thiết, nếu Biên Hoang

Tập lọt vào tay Hoàn Huyền, không những có thể nắm được nguồn chiến mã từ phương Bắc cùng vật tư của phương Nam, còn có thể phát tài qua mậu dịch Nam Bắc, lại có thể chiến hết ưu thế trên bố trí chiến lược, Biên Hoang Tập biến thành tai mắt giám thị thiên hạ của y.

Kế nữa là đối phó Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, khiến cho thế lực của hai người chỉ giới hạn trong Kiến Khang thành, cho nên Biên Hoang Tập không những quan hệ đến cán cân Nam Bắc, còn trực tiếp ảnh hưởng đến sự thăng trầm của các thế lực phương Nam.

Yến Phi đang định nói, một bóng hồng hiệp cùng hương thơm thiếu nữ từ cửa chính tựa như theo gió tiến vào, khiến Tạ Huyền xoay đầu lại.

- o O o -